

יעמדו לגורלם מאת איי מן

אנחנו מביטים בכם – היום, כמו תמיד – בתמונה הקפואה בתוך מסגרת שחורה * ומנסים – לרגע אפס, רק לרגע – לומר לכם: הנה אנחנו כאן אתם, אולי... אולי דבר לא קרה * אנחנו מביטים בכם – אל פון שטמיך בּוֹ מְשֻׁעַעַרְה... אל האבא שיצא, ולא שב מהמלאים... * ופה לימים נאמרות, כל-כך ברורות – אבל את מלמול השפטים אין רואים * ומדוברים ומספרים: מה היה אחרי הבשורה המרה... ואיך נאפסו כאן כלם...ומי ממשיר להגיא ולהתקין ולזכר... * ואיה, אנחנו ממשיכים בלעדיהם – אבל אבד לנו, אטם, הפיצוץ של האור * כר מדברים אטם – כל אחד עם יקירים, וכלנו עם כלם – שאבינו אהבת נפש... שאבינו לעד... שכל-כך בקשנו להחזר... * שחושנו זה חלום בלהותosiyat השועבר, ויבוא הבקר – ואת פניהם, לצדנו, שב אייר * כן, אנחנו מדברים אליהם מתוך אותה דممת אלחות כואבת – ומשתקפים בפניהם דרך הציגית המפרידה בינינו לעוזם * אנחנו ממשיכים במליפות הקיום, והם – התפלל הפטן, וקולם הכאב הגדוד – הם יעמדו לגורלם **

והארץ נושבת
מקום, מאת: איי מן

משנה לשנה את פואבת יותר כל מפה בעצמות ובלב * משנה לשנה הכאב לא נרפא, ונוספת מנה של גzon וכאב * משנה לשנה זה נראה שلنזכה תאכלי קרב ובכל בקר תשפיימי אל פני המלכה * ולרגע – רק לרגע – קשחה לך למצאה אפלוי פעה אחת של נסמה * משנה לשנה פנינו מצלקות יותר כמקשותות להדרות לפני הנור * אנחנו מנסים להאטו בכתפה של התקווה – כדי שישוב מעלה ראשינו לא תחלף * משנה לשנה – ועוד אבני לבנות וקרוות מוחות מאחורי ברושים. בטורים... בשורות... * אבל היום, כשהם בבן, אחת-אתה... קלעהינו קופאת מיל השמות שכאויות כאחרות * כן מדubarot אלוך – לוקות וווקאות, ופה לימים חונקות בגרון * כי לא נסתם עוד הוגול על הקרקע האחרון **

